

Sygn. akt IX Pa 30/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział IX Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Iwona Nowak

Sędziowie: SSO Maria Olszowska /spr/

SSO Joanna Smycz

Protokolant: st. sekretarz sądowy Dagmara Mazurkiewicz

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2018r. w Rybniku

sprawy z powództwa **J. L.** (L.)

przeciwko M. P. (P.)

o sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji pozwanego M. P.

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rybniku V Wydziału

z dnia 18 maja 2017 r. sygn. akt V P 406/16

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

Sędzia: Przewodniczący: Sędzia:

SSO Joanna Smycz SSO Iwona Nowak SSO Maria Olszowska

Sygn. akt IX Pa 30/18

UZASADNIENIE

Powód J. L. wniósł przeciwko pozwanemu M. P. pozew o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 10 października 2016 roku w jego pkt 3 poprzez wskazanie, iż stosunek pracy ustał zgodnie z art. 55 § 1¹ kodeksu pracy, tj. na skutek rozwiązania umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych

obowiązków wobec pracownika. Wniósł także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym także kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, iż był zatrudniony u pozwanego od 6 maja 2015 roku. Na mocy oświadczenia z dnia 3 października 2016 roku powód rozwiązał stosunek pracy zgodnie z art. 55 § 1¹ kp z uwagi na fakt, iż pozwany nie wypłacał mu w terminie wynagrodzenia. W reakcji na pismo powoda pozwany wystosował do niego oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy. Pomimo wcześniejszego doręczenia pozwanemu oświadczenia powoda, pozwany w świadectwie pracy błędnie wskazał jako podstawę rozwiązania stosunku pracy art. 30 § 3 pkt 3 kp. Powód wezwał pozwanego do sprostowania świadectwa pracy, jednak pozwany odmówił uwzględnienia wniosku powoda. Pozwany nie wniósł odwołania od oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy, tak więc podstawą był art. 55 § 1¹ kp.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Uzasadniając przyznał okoliczność zatrudnienia powoda, zaprzeczył jednak, jakoby powód złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie 55 § 1¹ kp. Dołączony do pozwu odpis pisma nie został opatrzony datą, a jeżeli pozwany rzeczywiście nie wypłaciłby powodowi wynagrodzenia za sierpień 2016 roku, to w październiku 2016 roku upłynął już termin do rozwiązania stosunku pracy z tego powodu.

Wyrokiem z dnia 18.05.2017r. Sąd Rejonowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rybniku V Wydział w pkt.

- 1. zobowiązał pozwanego M. P. do sprostowania niezwłocznie świadectwa pracy z dnia 10 października 2016 r. poprzez wskazanie w pkt 3 jako podstawy rozwiązania stosunku pracy art. 55 § 1¹ kodeksu pracy;**
- 2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**
- 3. odstąpił od obciążania stron kosztami postępowania.**

Sąd Rejonowy ustalił, że dnia 16 sierpnia 2010 roku powód J. L. został zatrudniony u pozwanego M. P. na stanowisku spawacza. Dnia 6 maja 2015 roku strony związały się kolejną umową o pracę, zawartą na czas nieokreślony od 7 maja 2015 roku. Termin wypłaty wynagrodzenia ustalony był na 10-tego następnego miesiąca.

W dniu 5 października 2016 roku powód osobiście złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, datowane na dzień 3 października 2016 roku. Podał, iż przyczyną rozwiązania umowy w trybie art. 55 § 1¹ kp jest nieterminowa wypłata wynagrodzenia za sierpień 2016 roku, która powinna nastąpić 10 sierpnia 2016 roku. Oświadczenie zostało odebrane przez pozwanego.

Pismem z dnia 7 października 2016 roku pozwany sporządził pisemne oświadczenie wskazujące, iż z dniem doręczenia oświadczenia rozwiązuje umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 kp. Jako przyczynę podał nieusprawiedliwioną nieobecność w pracy od dnia 3 października 2016 roku do chwili obecnej.

Dnia 10 października 2016 roku pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy, w którym wskazał w pkt 3 iż stosunek pracy ustał w wyniku: „bez zachowania okresu wypowiedzenia, oświadczenie złożone przez pracodawcę na podstawie art. 30 § 1 pkt 3 kp w związku z art. 52 § 1 pkt 1 kp”.

Pismem z dnia 24 października 2016 roku powód zwrócił się do pozwanego o sprostowanie świadectwa pracy poprzez zmianę pkt 3, poprzez wpisanie zamiast podstawy rozwiązania stosunku pracy art. 30 § 1 pkt 3 kp prawidłowej podstawy tj. art. 55 § 1¹ kp zgodnie z doręczonym oświadczeniem w przedmiocie rozwiązania stosunku pracy przez pracownika z winy pracodawcy. Wniosek został odebrany przez pozwanego 4 listopada 2016 roku.

Dnia 9 listopada 2016 roku pozwany pisemnie odmówił powodowi sprostowania świadectwa pracy ze względu na brak podstaw do sprostowania. Podał, iż treść świadectwa pracy jest prawidłowa, ponieważ umowa została rozwiązana na skutek doręczenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ww. dokumentów oraz nagrania na płycie CD, które uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe oraz w oparciu o dowód z przesłuchania powoda tworzący wraz z pozostałymi dowodami spójny i logiczny obraz sprawy.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany w składanych pismach procesowych wskazywał, iż powód nie złożył mu oświadczenia o rozwiązaniu umowy. Podawał także, iż nie może odczytać zawartości doręczonej płyty a następnie, iż rozmowa z powodem nie dotyczyła rozwiązania stosunku pracy a dotyczyła stawiania warunków przez powoda po przejściu do konkurencji. Sąd Rejonowy nie dał wiary powyższym twierdzeniom pozwanego, uznając je za sprzeczne ze sobą wzajemnie oraz pozostające w sprzeczności z resztą materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

W ocenie Sądu Rejonowego z treści rozmowy nagranej na płycie CD bezsprzecznie wynika, że pozwany ma świadomość rozwiązania umowy w trybie art. 55 § 1¹ kp. Mimo, iż wskazuje, że nie wie co znajduje się na płycie, następnie sam pośrednio potwierdza, że rozmawiał z powodem lecz twierdzi jedynie, że rozmowa z powodem nie dotyczyła rozwiązania stosunku pracy a dotyczyła stawiania warunków przez powoda po przejściu do konkurencji. Pozwany twierdzi, że powód złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy po terminie, co potwierdza, w ocenie Sądu Rejonowego, że faktycznie doszło do złożenia takiego oświadczenia przez powoda. Twierdzenia pozwanego wykluczają się wzajemnie. Sąd Rejonowy wysyłając jeden z egzemplarzy płyt do pozwanego sprawdził uprzednio, czy zawartość płyt jest jednakowa. Gdyby tak nie było zobowiązałby stronę do nadesłania kopii dostarczonych płyt celem ich doręczenia pozwanemu. Pozwany został zawiadomiony o terminie rozprawy, która odbyła się 18 maja 2017 roku. Jeśli nadal twierdził, że nie ma możliwości odsłuchania nagrania, miał prawo wziąć udział w posiedzeniu, na którym zostałoby mu to umożliwione. Podał wprawdzie, iż tego dnia odbędzie się rozprawa w Sądzie Okręgowym w Katowicach wnosząc o odroczenie terminu, jednakże, jak ustalono, jego stawiennictwo na tej rozprawie nie było obowiązkowe (zawiadomienie o terminie otrzymał jego pełnomocnik). Jako strona miał także prawo do przeglądania akt sprawy. W związku z powyższym, jako, że nie zaistniały przeszkody uniemożliwiające pozwanemu stawiennictwo na rozprawie, zarzuty pozwanego odnośnie pozbawienia możliwości obrony swych praw są, zdaniem Sądu Rejonowego bezzasadne.

Sąd Rejonowy nie dał wiary pozwanemu, że do rozwiązania stosunku pracy doszło na mocy art. 30 § 1 pkt 3 kp. Pozwany nie złożył żadnego dokumentu, który potwierdzałby, iż do doręczenia jego oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy doszło jeszcze przed zapoznaniem się z oświadczeniem powoda. W szczególności, nie złożył akt osobowych powoda, do czego został zobowiązany przez Sąd. Mimo wniosku o przeprowadzenie dowodu ze swych zeznań pozwany nie stawiał się na rozprawie uniemożliwiając tym samym Sądowi przeprowadzenie tego dowodu.

Wniosek o przeprowadzenie dowodu z biegłego z zakresu informatyki Sąd Rejonowy oddalił jako zbędny i zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania w niniejszej sprawie, bowiem z reakcji pozwanego zarejestrowanej na płycie CD jednoznacznie wynika, iż miał on świadomość, że powód rozwiązuje z nim umowę we wskazanym trybie. Wiadomo więc, że on sam (pozwany) nie złożył jeszcze oświadczenia o rozwiązaniu umowy. W związku z powyższym powoływanie dowodu z opinii biegłych na okoliczność daty sporządzenia nagrania wygenerowałoby jedynie zbędne koszty.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie art. 97 kp w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy (§ 1). W świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę

w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach (§ 2).

Nadto, zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. z 1996 r. Nr 60, poz. 282 ze zm.) w świadectwie pracy, oprócz informacji określonych w art. 97 § 2 kp, zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, dotyczące także m.in. podstawy prawnej rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy.

Z mocy art. 97 § 2¹ kp pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Art. 30 § 1 kp stanowi, iż umowa o pracę rozwiązuje się:

- 1) na mocy porozumienia stron;
- 2) przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem);
- 3) przez oświadczenie jednej ze stron bez zachowania okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia);
- 4) z upływem czasu, na który była zawarta.

Zgodnie z § 3 oświadczenie każdej ze stron o wypowiedzeniu umowy o pracę powinno nastąpić na piśmie. Forma ta nie jest jednak zastrzeżona pod rygorem nieważności, ani dla celów dowodowych, co oznacza, że wypowiedzenie złożone w innej formie (np. ustnej, dorozumianej poprzez niedopuszczenie pracownika do pracy, faksem, e-mailem lub SMS-em) jest skuteczne, choć wadliwe, a strony mogą przeprowadzać przed sądem dowód z zeznań świadków i z przesłuchania stron na okoliczność dokonania tej czynności (art. 473 kpc).

Zgodnie z art. 55 § 1 kp pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli zostanie wydane orzeczenie lekarskie stwierdzające szkodliwy wpływ wykonywanej pracy na zdrowie pracownika, a pracodawca nie przeniesie go w terminie wskazanym w orzeczeniu lekarskim do innej pracy, odpowiedniej ze względu na stan jego zdrowia i kwalifikacje zawodowe. Pracownik może rozwiązać umowę o pracę w trybie określonym w § 1 także wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. W przypadku rozwiązania umowy o pracę zawartej na czas określony odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas, do którego umowa miała trwać, nie więcej jednak niż za okres wypowiedzenia (§ 1¹). Na mocy § 2 oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy w terminie do 1 miesiąca od uzyskania przez pracownika wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia przez pracodawcę jest możliwe m.in. na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 kp, zgodnie z którym pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych.

W ocenie Sądu Rejonowego sporządzone na piśmie oświadczenie powoda o rozwiązaniu umowy za wypowiedzeniem zostało złożone pozwanemu osobiście w dniu 5 października 2016 roku, bowiem nawet gdyby przyjąć, że oświadczenie było złożone w formie ustnej, fakt jego złożenia został potwierdzony nagraniem. Oświadczenie pozwanego o rozwiązaniu umowy bez zachowania okresu wypowiedzenia zostało sporządzone 7 października 2016 roku, co oznacza,

że nie zostało doręczone wcześniej, niż oświadczenie powoda. Zdaniem Sądu Rejonowego w dniu, w którym pozwany sporządził oświadczenie o rozwiązaniu umowy strony nie były już związane stosunkiem pracy, pozwany nie mógł więc rozwiązać umowy, która już nie obowiązywała. Stosunek pracy rozwiązany został rozwiązany w trybie art. 55 § 1¹ kp. W ocenie Sądu Rejonowego bezzasadny jest zarzut pozwanego, iż powód składając oświadczenie o rozwiązaniu umowy zrobił to z naruszeniem miesięcznego terminu. Wynagrodzenie za miesiąc sierpień 2016 r. wymagalne było 11 września 2016 r. Powód złożył oświadczenie 05 października, tj. przed upływem miesiąca od uzyskania przez pracownika wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Sąd Rejonowy uznał, że świadectwo pracy wystawione przez pozwanego jest błędne w zakresie wskazania trybu oraz podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy powoda.

Na podstawie przywołanych przepisów, Sąd Rejonowy zobowiązał pozwanego do sprostowania świadectwa pracy z dnia 10 października 2016 roku poprzez wskazanie w pkt 3 jako podstawy rozwiązania stosunku pracy art. 55 § 1¹ kodeksu pracy.

O kosztach zastępstwa procesowego stron Sąd Rejonowy orzekł na mocy art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i na podstawie § 9 ust. 1 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania. Pozwany przegrał spór, wobec czego winien zwrócić na rzecz powoda kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. z 2016 r. poz. 623) Sąd Rejonowy mając na uwadze okoliczności sprawy- odstąpił od obciążania pozwanego kosztami opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 18.05.2017r. wniósł pozwany zarzucając:

- nieważność postępowania art.379 pkt.5 kpc poprzez pozbawienie pozwanego możliwości

obrony swych praw poprzez nieodroczenie terminu rozprawy z 18 maja 2017r.

i niedoręczenie mu nagrania rzekomej jego rozmowy z powodem lub chociażby stenogramu

tej rozmowy,

- naruszenie prawa procesowego, a to przepisu art.233 par.1 kpc poprzez dokonanie przez Sąd

I instancji oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny, to jest wbrew treści

dyrektywy wynikającej z art.233 par.1 kpc.,

- naruszenie prawa procesowego, a to przepisu art.233 par.1 kpc w zw. z art.231 kpc w zw.

z art.227 kpc poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego

niewynikających ,

- naruszenie prawa procesowego, a to przepisu art.214 par.1 kpc w zw. z art.241 kpc poprzez

nieodroczenie rozprawy z dnia 18.05.2017r. pomimo istnienia znanych Sądowi przeszkód

uniemożliwiających pozwanemu stawienie się na ten termin (dwie inne rozprawy w SO

K.).

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o uchylenie wyroku w całości wraz z zasądzeniem na jego rzecz kosztów procesu, w przypadku uwzględnienia zarzutu nieważności, a w braku jego uwzględnienia wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie pozwu w całości wraz z zasądzeniem na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Rozpoznając apelację pozwanego Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasłużyła na uwzględnienie, bowiem argumenty w niej zawarte nie mogły skutecznie podważyć ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy, zarówno w odniesieniu do wskazania podstawy faktycznej jak i prawnej przyjętego przez ten Sąd rozstrzygnięcia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji przeprowadził w rozpoznawanej sprawie właściwe postępowanie dowodowe, a wnioski, które wywiódł na tej podstawie, były w pełni uprawnione, w niczym nie naruszając sformułowanej w art.233 par.1 kpc zasady swobodnej oceny dowodów.

Także w ocenie Sądu Okręgowego zebrany w postępowaniu przed Sądem Rejonowym materiał dowodowy pozwalał na stanowcze rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia i argumentację Sądu I instancji i przyjął je za własne, co powoduje, że nie zachodzi potrzeba powtarzania tej argumentacji, co wynika już z ukształtowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

W szczególności w ocenie Sądu Okręgowego nie doszło do naruszenia przepisu art.379 pkt.5 kpc poprzez nieodroczenie terminu rozprawy z 18.05.2017r. , bowiem jak sam pozwany przyznał w piśmie z 17.05.2018r. zawiadomienie o terminie rozprawy w K. otrzymał 22.02.2017r. , ale przede wszystkim, co także wskazał Sąd Rejonowy, przed Sądem(...) był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika i zawiadomienie, które pozwany przedłożył (k.54) było kierowane właśnie do pełnomocnika, radcy prawnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku, po myśli art.385 kpc.

Na podstawie art.98 par.1 i 3 kpc w związku z par.10 ust.1 pkt.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz.1800 z późniejszymi zmianami) , Sąd Okręgowy orzekł o kosztach zastępstwa procesowego za II instancję.

Sędzia Przewodniczący Sędzia

SSO Joanna Smycz SSO Iwona Nowak SSO Maria Olszowska